

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, květen 2008 (č.51)

Květnov - Eucharistický den vikariátu 10.5., více uvnitř

Obraz R.Křeliny: Navštívení Alžběty Pannou Marií, Květnov

Svátky v květnu:

1.5. Svatý Josef, dělník

3.5. Svatý Filip a Jakub, apoštolové

8.5. Panna Maria, Prostřednice všech milostí

11.5. Seslání Ducha Svatého

14.5. Svatý Matěj, apoštol

16.5. Svatý Jan Nepomucký, patron české země

18.5. slavnost Nejsvětější Trojice (Otec, Syn, Duch Svatý)

22.5. slavnost Božího Těla - průvod se bude konat 25.5.

30.5. Svátek svaté Zdislavy, hlavní patronky litoměřické diecéze

a zároveň slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

31.5. Navštívení Panny Marie

Socha sv. Josefa →
a Ježíška, kaple U dubu

Pozvánky na květen:

* V rámci **eucharistických dnů** a proseb za naši diecézi bude 2.5. (pátek) otevřen jirkovský kostel během dne k adoraci. Mše bude ráno v 9:00 hod.

* Na **Květnově** je vikariátní eucharistický den v **sobotu 10. května**. Program:

/když bude dobré počasí, zájemci můžou jít už v pátek na vigílii/
09:15 odjezd autobusu z Jirkova (hudební škola)

09:25 zastávka v Chomutově (divadlo)

10:00 pobožnost na „růžencových“ schodech

10:30 mše svatá ze svatodušní vigílie za duchovní obnovu naši a celého kraje (za účasti kněží krušnohorského vikariátu a hostů)

11:30 poklona Panně Marii 12:00 oběd (občerstvení v poutním stánku)

13:00 - 14:30 adorace se zpěvy a duchovními zamyšleními

14:30 svátostné požehnání

15:00 odjezd autobusu do Chomutova a Jirkova

Dobrá zpráva: Květnovský kostel s areálem patří nyní církvi.

* V neděli 11. května je mše v **Sušanech** v 14.00 hodin (při příležitosti svátku patrona kostela - svatého Marka)

* V pátek 23.5. je mše 17:00 v kapli v **Jirkově - Vinařicích**. Po mši bude májová pobožnost.

* **Jednodenní poutní zájezd** plánujeme **do Filipova** v sobotu 24.5. Odjezd z Jirkova od hudební školy v 7:00 hodin. Návrat do 20:00 hod. Plánujeme zastávku i v lužickém Marientalu. Cena: 300 Kč. Přihlaďte se na farajirkov@tiscali.cz, tel.474659460.

* V neděli 25.5. se koná po mši **průvod Božího Těla** ke čtyřem oltářům a na závěr modlitba a požehnání městu Jirkovu (ve Strupčicích za obec).

* Ve **Strupčicích** se o této neděli bude konat májová pobožnost u nově postavené **kapličky**. Sraz zájemců je v 15:00 hod. u paní Tautermanové. Zpěvníky s sebou.

* V pátek 30.5. mají děti, které přistoupí 1.6. ke svatému přijímání, **svátost smíření** v kapli na faře. Začátek zpovídání je v 16:00 hodin. Kdo nepřijde, příp. si nedomluví jiný termín, ke sv. přijímání nepůjde!

* Chomutovská farnost pořádá tradiční pouť do **Jablonného** ke hrobu svaté Zdislavy. Přihlašujte se v Chomutově, tel.fary: 474651396 nebo v Jirkově.

** Farní **pouť do Německa** se koná ve dnech 4.7.-8.7.2008. Stále máte možnost se přihlásit!!! Cena: 2000 korun českých teď a na cestu si vyměnit eura (asi za dalších 2000 Kč). Ubytování bude v rodinách ve farnosti Ansbach. Cíle poutě: Markt am Inn (rodiště současného papeže), Trutzhain (německý Květnov), Ellwangen (cyrilometodějské poutní místo), Freundschaft s přáteli z Ansbachu a Trutzhainu. Na zpáteční cestě zastávka na kafe u P.Brünlera (rodák z CV) v Olbernhau. ... a možná ještě víc!

Stalo se v březnu: (vypadlo z tisku)

Křty: Marie Magdaléna Benešová, Lukáš Rostáš

Stalo se v dubnu:

Pohřby: Jarmila Sachsová, Valerie Buchtová

Beseda s Bratrem Vojtěchem, OFM Cap, se konala 4. dubna na faře. Bratr Vojtěch mluvil o významu křesťanského společenství.

Přednáška **kpt. Mgr. Jaroslava Kníchala**, vojenského kaplana, o duchovní službě v armádě a o jeho činnosti v Iráku se konala na faře 18. dubna.

Beseda s manželi **Baldínskými (Misijní banka ubožáků)** o pomoci Africe, především o jejich projektu vrtání studní se konala v pátek 11. dubna na faře.

Vikariátní mše v Jirkově a setkání kněží s otcem generálním vikářem se konalo ve čtvrtek 10. dubna.

Sestra Zdislava a sestra Imelda. Živě v akci.

Kostel svatého Jiljí v Jirkově

Knižní tip z jirkovské farní knihovny

K PLNOSTI

P. Stanislav Krátký

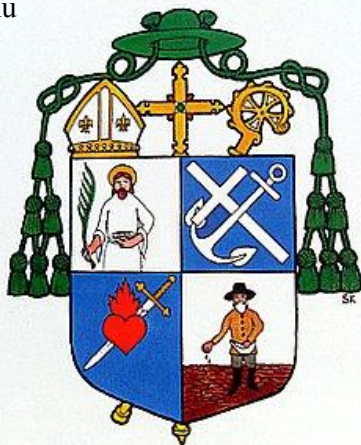
"Co dělá biskupa biskupem, není vnější nádhera, ale vnitřní síla." Právě zdroje vnitřní síly autora této věty se snaží poodhalit tato kniha rozhovorů s knězem, známým kazatelem, valdickým vězněm, jeřábníkem, teologem, vysokoškolským učitelem, biskupem, spoluzakladatelem Radia Proglas, mikulovským proboštem, s jednou z klíčových postav skryté církve (tento termín ostatně objevil on sám) nejen na Moravě Stanislavem Krátkým.

Kniha je dokumentem o nezlomné vůli a nakažlivém nadšení člověka, který dokáže přetavit v naději i odvrácené stránky života mezi ty patří jak pronásledování za totality, tak určité dodnes trvajících nepochopení."

12. biskup litoměřický - účastník I.vatik. koncilu **Augustin Pavel Vahala**

Narodil se v Palačově u Starého Jičina roku 1802 v národnostně smíšené rodině. Studoval v Příboru, Olomouci a kněžství ve Vídni. Roku 1827 byl ve Vídni vysvěcen na kněze. Čtyři roky působil v Hranicích na Moravě, pak se stal **sekretářem olomouckého arcibiskupa**. Tuto funkci vykonával 11 let a získal mnoho zkušeností. Jako děkan působil v Mohelnici. Na litoměřického biskupa jej jmenoval císař a po potvrzení od papeže byl vysvěcen na biskupa v Olomouci

roku 1866. Dne 14. dubna přijel Vahala do Roudnice, která byla jedním z hlavních činitelů usilujících o posílení českých práv. Vahalu uvítal kanovník Hille, synovec předchozího litoměřického biskupa. Po něm následovaly latinské projevy a české uvítání ze strany roudnického starosty. Biskup Vahala odpověděl česky. No loď, která ho přivezla do Litoměřic, mu pěvecký sbor Říp zazpíval píseň „**Přicházím přímo z Moravy**“; autorem textu byl známý Vacek-Kamenický.

Biskup svůj **kladný vztah k oběma národnostem** aktivně prokazoval i v tehdy poněmčovaných Litoměřicích. Otevřené válečné hrozby pruského kancléře Bismarcka vyústily v roce 1866 v konkrétní konflikt prusko-rakouský. V diecézi však válka nepůsobila velké škody. Roku 1868 vydaly vládní orgány nařízení, že církevní soudy mají vydat své spisy civilním soudům. Protesty biskupů nepomohly.

Následujícího roku byl zahájen **I. vatikánský koncil**, který se konal téměř po 300 letech od koncilu tridentského. Účastnil se ho i biskup Vahala. Již 24. srpna 1870 vyhlásil v ordinariátním listu dogma o papežské neomylnosti a uveřejnil ostatní vatikánské dekrety. Vahala trvale pečoval o seminář a založil „**Vahalovskou nadaci**“ na podporu diecézního ústavu pro hluchoněmé. Celých 11 let byl neobyčejně duševně svěží. Zemřel roku 1877 ve věku 75 let. Podle přání zesnulého biskupa bylo jeho srdce - jak již bylo v Litoměřicích zvykem - zasazeno do pilíře v katedrále a opatřeno deskou s latinským nápisem.

podle J.Macka

Příprava na první svaté přijímání finišuje

Milí rodiče,

v neděli 1. června se vaše dítě stane prvokomunikantem. Příprava v hodinách náboženství "houstne". Problémem se stává pokud dítě vynechává naše střední vyučování. Hodiny náboženství a příprava na 1. svaté přijímání a svatou zpověď na sebe navazují. Pokud děti často chybí, nemůže být jejich příprava dostatečná. Prosím, dohlédněte na jejich docházku a upravte rodinný čas k tomu, aby vaše dítě mohlo chodit na náboženství pravidelně. Váš zájem a domácí příprava je velmi vítaná.

Možná vás napadlo, proč vlastně kněží a katechetky nepřipravíme vaše děti k prvnímu svatému přijímání sami, proč chceme, abyste děti připravovali i vy? - Ono to totiž jinak nejde. Nejde to bez vás. My vám k tomu rádi chceme poradit a pomáhat.

Budete doma zodpovídat nové a nové otázky dětí. Budete jim vypravovat o Pánu Ježíši, aby si ho pro celý život zamilovaly.

Jen vás prosím, abyste při těchto rozhovorech s dětmi zůstali věcní, nic nepřeháněli. Kdosi líčil dětem den prvního svatého přijímání jako "nejkrásnější den jejich života". To je nepravdivé! Za vrcholem, za "nej", může následovat už jen sestup. Ale prvním svatým přijímáním nic nekončí; naopak - začíná! Začíná svátostný život ve společenství farní rodiny, začíná důvěrné přátelství s Pánem Ježíšem, které má po celý život trvat, pokračovat, růst.

Také se od vás nečeká, že budete dětem dělat složité teologické výklady, co se děje při proměňování a podobně. V tomto věku postačí

dětsky jednoduché vysvětlení; že svaté přijímání je hostina božích dětí. Důležité je tu mít "vzhůru srdce" - mít je v lásce u Pána - to je důležitější než všechno rozumování. Láska je tu to hlavní; bez ní by sv. přijímání nemělo smysl. A naopak platí, kdo má lásku, ten smí ke svatému přijímání

Co vše musí děti o Bohu vědět, aby mohly jít ke Stolu Páně dá se vyjádřit jednou větou: "Bůh je láska."

Takové vedení dětí je výborná průprava, aby se jednou uměly dobře zpovídat, aby se svátost smíření stala tou očistnou a léčivou silou v jejich životě, kterou být může a má. Radosti ze svátostného rozhřešení se dítě učí také od vás, když slyší z vašich úst: Já ti odpouštím, já už se na tebe nezlobím, už je zase vše v pořádku, mám tě rád. Při první svaté zpovědi bude Bůh v očích

dítěte jednat podobně jako vy. Proto rodiče nikdy nesmí trestat ve zlosti, v rozčilení, vztekle. To by strach nahradil lítost - a strach ochromuje, brání růstu. A naopak, kde rodiče ze slabošské lásky nic nepotrestají a vše odpustí, nedostaví se u dítěte výčitky svědomí a smysl pro nápravu. Proto věnujme smíru s dětmi a odpuštění čas a pozornost. Vždyť vaše chování rozhodne, zda dítě bude mít po celý život vědomí zodpovědnosti za to, co mluví a dělá, nebo jestli bude žít jako člověk nezodpovědný.

Vedením vašich dětí ke svátosti pokání v kostele vám církev podává pomocnou ruku v pravou chvíli. Dítě se naučí rozumět, co od něho čeká Bůh. Vy se budete stále méně stavět mezi Boha a dítě - místo vaší autority postupně zaujme vševědoucí a všudypřítomná autorita Boží: Někoho vychovat znamená naučit ho, aby se bez nás obešel.

Samozřejmě, ještě dlouho bude dítě potřebovat vaše rady, ale bude to pak už povzbuzování a návod, jak si sám poradit, jak sám najít řešení.

Abychom vám při této výchově svědomí a vůle k napravení a polepšení pomohli, zůstaňte s dětmi po nedělní mši na chvíli v kostele. Abychom jim mohli něco povědět na jejich úrovni a s vámi se mohli dohodnout, v čem se v tomto týdnu budou doma cvičit.

Těším se na toto bližší osobní setkávání s vámi a srdečně vás zdravíme

Váš farář a katechetky

Centrem mariánské úcty v Litvě je bazilika v Šiluvě

Za vlády Vytautase Velikého se Litva počítala k největším evropským národům. Patřilo k ní území od Baltu až k Černému moři. Tento kníže věnoval katolické církvi pozemek v Šiluvě – a to pro věčné časy. Byl zde postaven kostel a když ještě potom Vytautasův vyslanec dostal v Římě krásný obraz Panny Marie s Ježíškem a umístil jej v šiluvském kostele, stalo se toto místo cílem tisíců poutníků z celé země.

V době reformace se však i v Litvě rozšířil kalvinismus, pro který byla zvláště mariánská úcta terčem pronásledování. Obyvatelé neodolali násilí a kostel v Šiluvě byl zbořen, místo zpustlo. Když správce mariánské svatyně farář Jan Holubka viděl co se děje, skryl milostný obraz Panny Marie, důležité dokumenty a liturgické předměty do okované truhly a tu pod skálou zakopal do země, aby vše zachránil před zničením. Brzy nato byl ze Šiluvy vyhnán a do vsi se nastěhoval kalvínský pastor. Po sedmdesáti letech si snad už jen několik nejstarších občanů matně pamatovalo, že tu před lety stával nějaký kostel. --- Matka však na své děti nezapomněla. A opět svěřila svou bolest těm nejmenším. Léto 1608 ...

Za vesnicí se v blízkosti skály klidně pasou ovečky. Nedaleko si hrají jejich malí pasáči. Tu se však do letního dne ozval srdcelomný pláč. Děti se vyděšeně shlukly a ohlížely se, kdo to tak bolestně vzlyká. V úžasu spatřily, že tam u skály na kameni stojí krásná mladá žena s dítětem v náručí. Nepromluvila, jen hořce plakala. Takový bílý a modrý šat, jakým byla oděna, děti ještě nikdy neviděly. Kolem ženy a jejího dítěte se rozlévalo jasné světlo. – Jak tajemně se objevila, tak i zmizela. Užaslé děti si teď navzájem s nadšením sdělovaly svůj nevšední zážitek. Večer se zpráva o krásné plačící Paní rozlétla po celé vesnici a ráno se u skály sešli téměř

všichni a přispěchal i sám pastor. Velmi výmluvně varoval před „satanským šálením“, „římskou“ pověrou a bludem. Jen co udělal v řeči přestávku, ozval se opět bolestný pláč a vzlykání. Teď všichni uviděli to, co předtím spatřily děti. Smutek a slzy mladé ženy vzbuzovaly soustrast. Sám pastor jen v úžase zíral. Konečně se zmohl na otázku: „Proč pláčete?“ Tu všichni slyšeli bolestnou odpověď: „Byla doba, kdy můj lid na tomto místě uctíval mého milovaného Syna. Teď jste toto místo dali k pastvě zvířatům.“ A zmizela.

Lidé okamžitě pochopili, že je sama Matka Boží přišla vyzvat k obrácení. Událost se však ještě mimořádným způsobem potvrdila. Téměř stoletý výměnkář si vzpomněl, že kdysi v mládí, pomáhal panu faráři ukrýt velkou truhlici. Nyní na něj naléhali, aby ukázal, kde to bylo. Protože byl zcela slepý, museli ho ke skále dovést. Jakmile tam však přišel, prohlédl a s velkou radostí přesně určil hledané místo. Truhlici našli zcela neporušenou a její obsah v dokonalém stavu. Objevili v ní i Vytautasovu darovací listinu – a ta jasně stvrdila, že místo je navždy majetkem katolické církve a nepřipouštěla jiné využití. Byla zde zbudována velká bazilika a Šiluva se stala mariánským centrem země, místem mnoha zázraků a nesčetných vyslyšení.

Ani války dvacátého století situaci nezměnily. Komunisté se všemi prostředky snažili zdejší pouti znemožnit nebo aspoň omezit. Nepodařilo se jim to. I když byly do země nastěhovány mnohé „spolehlivé“ rodiny z Ruska a naopak Litevci vystěhováni do jiných oblastí Sovětského Svazu, zůstala země téměř z 80% katolická. Při hlavní pouti v den Narození Panny Marie roku 1991 kardinál Sladkevicius zasvětil slavnostně Litevskou republiku Matce Boží. Třebaže ani v Litvě není církev bez problémů, náboženský život se v zemi dál rozvíjí. Dá se říci, že Litva je dnes pod ochranou Panny Marie vzorem pro celou Evropu.

Příběh, který vám budu vyprávět se stal v dobách tvrdé totality. V té době putovat k Panně Marii do Lurd bylo téměř nemožné. Získat cestovní pas s výjezdními doložkami, vízy, devízovým příslibem bylo spojeno s velikými těžkostmi. Málokomu se to podařilo. V jedné dědince na moravském Slovácku žila tehdy tetička Františka, které nikdo jinak neřekl než „tetka Fánka“. Její zbožnost byla svérázná, ale upřímná. U nich doma neměli tenkrát kostel, proto jezdívala autobusem na mši svatou do sousední vesnice. Chodívala oblečená, jako skoro všechny ženy v té době na Slovácku, v širokých podlužáckých sukních a zamotaná ve vlnáku. Bydlela v malém domečku uprostřed kopce. Doma opatrovala starou maminku, která byla upoutána na lůžko. Na večerní mši svatou jet nemohla, proto jezdívala pouze na ranní mše svaté.

Pravidelně se stávalo, že zaspala. Než doběhla na zastávku autobusu pod kopec, autobus se rozjížděl. Jednou jí autobus nezastavil, i když mávala. Šofér měl defekt. Tetička, když ráno vstoupila do autobusu, hezky pozdravila: „Pochválen buď Ježíš Kristus. Přeji vám všeckým pěkné dobré ráno.“ A na všechny se usmála. Měla jasné modré oči jako pomněnky. Když jste se do těch modrých očí zadívali, napadla vás slova Pána Ježíše, která řekl Natanaelovi z Kány Galilejské: „Hle, pravý Izraelita, v kterém není lsti.“ Děti měla poženěná a povdávané a měla již spoustu vnuků a vnuček. Trápilo ji, že se vzdálily víře. Jednou si nechala sloužit mši svatou za obrácení svých dětí. Celý kostel čekal, kdo ponese obětní dary. Kdo to je? Ptali se všichni. V obětním průvodu nesla tetka Fánka sama misku s hostiemi a konvičky. Pokulhávala k oltáři a celý kostel obdivoval její odvahu. Po mši svaté konávala dlouhé díkůčinění. Pak si nakoupila a jela domů.

Tetka Fánka se rozhodla, že vykoná kající pouť k Panně Marii na La Salletu a do Lurd za své děti, za národ a za nemocného sousedního faráře. Co si usmyslela, přes to nejel vlak.

Jednoho dne jsem vezl příbuzným na zavaření broskve. Tetka se vracela z kostela. Zdržela se v kostele a než si udělala nákup, ujel jí autobus. Aby se dostala domů, stopovala auta. Nikdo jí nechtěl zastavit. Právě jsem jel okolo a tetka mi hodila před auto hůl, o kterou se opírala. Zaskřípaly brzdy, já jsem vypustil z úst nepěkné slovo, které se na kněze nehodí a zakřičel jsem: „Tetka, vždyť jsem vás měl zajet!“ Tetka se na mě podívala těma svýma modrýma očima, mně přešel vztek a říká: „Otče, že mě svezete domů?“ „Hod'te ten ranec na zadní sedadlo a sedněte si vedle mne.“ Tetka začala vyprávět: „Ná, čujete, pojedu na La Salletu a do Lurd. Budu prosit za našich, za celú našu vlast', za celú farnost, za Vás, aj za Vašu maminku.“ Pomyslel jsem si v duchu: Bába už je sklerotická. Kde by se tam dostala? To je nemožné. To se jí asi zdálo. ..

pokračování příště

Eva Evě

Moje maminka je křesťanka a já jsem požádala Ježíše, aby vstoupil do mého života, když jsem byla hodně malá. Ale nechodili jsme do kostela moc často a já jsem moc nechápala, co má víra v Boha společného s "normálním" životem. Tušila jsem, že Bůh může mít na tyto myšlenky a "věci" nějaký názor. "Bože," zeptala jsem se do noci, "co si o tom myslíš ty?" Tu noc jsem měla živý sen o mé učitelce hudby ze školy, paní C. Ona a její dcera stály před naším domem. Paní C. řekla: "Maruško, až budeš mít kluka, tohle můžeš dělat..." a sklonila se k ní a dala jí letmý polibek na rty. Vzbudila jsem se a věděla, že je to správné, ale nebyla jsem z toho šťastná.

Bylo mi šestnáct, ležela jsem na louce a ten kluk, křesťan, po kterém jsem toužila celý rok, se právě nade mnou nakláněl. "Můžu ti dát pusku?" zeptal se s úsměvem. "Ano" (a v myslí: ANO! Konečně!) Políbil mě sladce - a pak vážně. A pak hodně. Realita líbání byla mnohem silnější, než moje sny. Byla jsem v tom až po uši, ani jsem nevěděla, jak. O tři hodiny později jsem přišla domů a moje maminka na mě čekala. Řekla jsem jí, že mám za sebou první polibek. Nic moc neřekla. Šla jsem spát zmatená, rozjařená a trochu vyplašená.

Bylo mi sedmnáct, ležela jsem v posteli po tom, co jsem byla venku s Pavlem, a myslela na všechno, co jsme ten večer dělali. Znova jsme posunuli hranice trochu dál. Znova jsme nějak dokázali nemít sex... ale těsně. Moje tělo bylo ještě stále plné adrenalinu a celé se chvělo. "Vím, že bych asi měla mít špatný pocit z toho, co děláme," řekla jsem do tmy, "ale vím, že kdybych měla šanci udělat to znovu, šla bych ještě dál." Zasmála jsem se a pomyslela si: "Jak to může být špatné, když se cítím tak dobře?" stále jsem ještě nechápala, jak by něco, co se zdálo být tak přirozené, příjemné a tak... dobré, mohlo být hříšné? A je to opravdu tak? Bible nemluví o dotýkání, mazlení... a copak nějaký verš dokonce nepodporuje líbání? "Je to všechno vůbec hřích?"

Bylo mi osmnáct, ležela jsem na pokoji na koleji a myslela na Pavla. Cítila jsem se v našem vztahu jako v pasti. Milovala jsem ho, ale... prostě jsem si chtěla být jistá, že se vezmeme. Někdy jsme o tom mluvili a mě to připadalo jako nejlepší řešení pro naše... no... touhy. Byla jsem zapojená do školní křesťanské skupiny a věděla jsem, že moji noví přátelé věděli něco o tom, co dělám... našťástí se nikdo neptal! Snadno se to skrývalo. A nakonec - my jsme spolu nespali. Alespoň jsem se mohla držet svého "technického" panenství. Ale manželství by zastavilo tuhle horskou dráhu "touha-vina-pokrytectví", která se podepisovala na mně a mém vztahu s Pavlem.

Bylo mi devatenáct a mluvila jsem s Pavlem telefonem. Řekl, že když mluvil s jedním starším křesťanem, přiznal mu naši sexuální aktivitu několik posledních měsíců. Bylo toho hodně k přiznání. "Klárko, on mi navrhl, abychom si dali pauzu." Ticho. Mačkala jsem v ruce sluchátko. "Takže je to tedy, co? Je konec?" Pavlův hlas zněl až moc klidně: "Jo, myslím, že jo." Potom, co jsme zavěsili, jsem se cítila strašně zlomená. Během dalšího týdne jsem měla velmi zvláštní pocit, že mi něco chybí - jako kdyby z mého těla byl odstraněn nějaký orgán. Ale s tím také přišel pocit neskutečné svobody. Začarovaný kruh touhy a viny byl přerušen. Bůh ve svém milosrdenství ten vztah ukončil a ukončil také hřích, který jsem neměla odvahu ukončit sama.

Bylo mi dvacet, ležela jsem v posteli a myslela na Jakuba, kluka, který se mi líbil. Byl o trochu starší než já a byl vedoucím naší kolejší skupinky a zdál se být prostě... fakt svatý. Čistý. A to ve mně vyvolávalo výčitky svědomí. "Co by řekl, kdyby věděl, co jsem dělala s Pavlem? Co by jakýkoliv kluk, který jde za Bohem, řekl na moje sexuální experimenty s mým bývalým přítelem?" Nesnesla jsem pomýšlení na to, co jsme s Pavlem dělali. Nikdy jsem na to nemyslela schválně, ale vracelo se mi to... a s tím i palčivý pocit studu. Modlila jsem se, aby Bůh vymazal všechny tyhle vzpomínky z mojí mysli, ale neudělal to. Strašně moc jsem si přála vrátit se a dělat všechno jinak. Styděla jsem se za tu holku, co dělala s Pavlem ty věci. A moc jsem se styděla, že jsem to já.

Co jsem se naučila ze svých chyb?

Už je to deset let, co jsme se s Pavlem rozešli, ale pamatuji si všechnu tu touhu, hanbu a zápasy, jako by to bylo minulý týden. V tu dobu byla má touha příliš silná. Nebyl to jen tělesný chtíč... u dívek je to zřídka. Sexuální vztah pro mě znamenat dvě věci: ujištění a bezpečí. Když se mě Pavel dotkl, cítila jsem se krásná a přitažlivá. Od začátku puberty jsem zápasila s pocitem, že nejsem přitažlivá a dostatečně ženská. Vědomí, že dokážu, aby mě Pavel chtěl, mi svým způsobem naplňovalo potřebu cítit se krásná. To, že jsme měli tělesný vztah, nás také víc spojilo a já měla pocit, že ten vztah mám zajištěný. Myslela jsem si, že když mu dám víc sebe, tak mě neopustí a neod-

--
mítne. A kromě toho jsem chtěla být "Klárka a Pavel", ne jen "Klárka". Na tom se dala postavit identita. Nebo jsem si to alespoň myslela.

Tyto potřeby jsou oprávněné - potřeba být chtěná a krásná je správná! Potřeba cítit se v bezpečí je správná. Ale způsob, jakým jsem se snažila naplnit tyto potřeby, byl tak nesprávný, že se nakonec obrátil proti mně. Čím víc jsme se Pavel a já zabředli do hříchu, tím méně bezpečná jsem se cítila: tím, že jsem mu dala přístup, k mému tělu, jsem mu dala moc mě hluboce zraňovat bezohlednými poznámkami a necitlivostí. Velmi jsem žárlila na jiné dívky z jeho minulosti. Vzдалa jsem se své touhy pracovat a sloužit v zahraničí a zůstala doma, abychom se nakonec mohli vzít. Přátelství a úcta, které byli na začátku našeho vztahu se vytratily a my jsme byly stále více spojeni pocitem studu a povinností: "Teď už prostě musíme zůstat spolu." Bojovala jsem, žadonila a kradla, abych dostala, co jsem chtěla, ale skončila jsem jen s větší bolestí a zraněními.

Ach, krásné dívky... prosím, poslouchejte, co říkám, protože tohle nejsou laciné pravdy. Každá potřeba, kterou máš, je v Bohu naplněna. On je ten JEDINÝ, který tě může naplnit a skutečně uspokojit. A víš, co? Myslí, že jsi krásná... má spočítány všechny vlasy na tvé hlavě a s péčí tě utvořil v lůně tvé matky. Každá piha, tvá výška, šifka a tvůj úsměv - to všechno jsou věci, které ho velmi těší. Má radost z rozmanitosti, takže tě stvořil úplně jedinečnou. Tvé tělo je vzácné a je vzácné pro něj - bydlí tam jeho Duch "Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha" (1.Korinským 6,19-20). V něm je naše skutečné bezpečí a naše skutečná totožnost. Kdo jsi? Milovaná Krále! Bůh si nás vyvolil v Kristu dřív, než umístil hvězdy na nebeskou klenbu a stvořil vodu. Jsme "svatí a bez poskvrny před jeho tváří. V lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny" (Efezkým 1,4-5). Nemusíš se vázat na kluka, abys získala jistotu a postavení - tvá jistota je v Kristu a tvé postavení je vedle něj po pravici Boží!

Eva Evě (Agnes a kolektiv) - *převzato z internetu*

Vtip

"Prosím vás, stihnu vlak ve 14:30, když půjdu přes vaše pole?" ptá se turista.

"Ano, a když potkáte mého býka, tak stihnete i ten ve 14:00."

Jak jsem sbíral turistické známky - Broumovsko 4/2008

Absolutně nejnovější turistické známky jsem dovážel až z výběžku broumovského. Sem patříjou aj Teplické skaly. Toťkaj našli nedávno pod skalama 20 km pískovcových jeskyní. Je to nejdelší soustava v Evropě! Ale těžko přístupné. Tož tak. Zavřené. Je tu spousta jiných věcí k vidění. Skalní města Adršpach, Teplické, Broumovské, Ostaš, atd. No, nádhera. A vesnické kostely a skulptury od Dietznhofera, které dávají jed-

notný ráz celému broumovskému výběžku, na zakázku broumovských opatů, včetně klášterního pivovaru v Olivětině (Opat 12° mňam). No, skoro jak v ráji. Enem tá zima, kdyby nebyla. Slivka nás našťestí zachránila od nejhoršího v noci pod širým nebem, ale přes den jsme moseli pořád chodit. Aj tak jsem sa opálil. A poznali jsme kus světa (včetně Polska a 2 TZ). Auto jsme měli s Ondrou (Andřej) a Lojzou (otec Alois) schované v nádvoří kláštera v Polici nad Metují a když jsme končili vandr, tož nám místní farář ukázal velkolepý klášter. Nejhezčí vstupní románský vchod je i na TZ města.

Jiráskův rodný dům jsme nenašli. Hledali jsme ho totiž v lese a ne v městě Hronově.

No ale co už včil? Nic. Každopádně jsme šli kus „Jiráskovy cesty“ a kolem domu, kde žil jeden hospodář, o

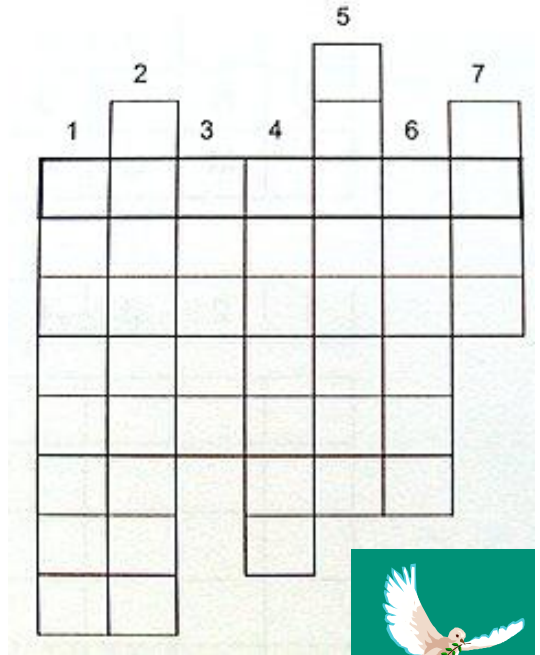
kterém psal v románu. Všecko už pobořené, vzal to čas.. Enem ty pamětní cedule nám to připomínajú. Jak se říká: „Všeho do času, Pán Bůh navěky“. To je moje heslo. Tož tak. A nezapomeňte, začíná turistická sezóna, tož uvidíte se na cestách!

P.Mirek

Tajenka: svatodušní svátky

1. Jedenáctý měsíc v roce
2. Město, kde byl Ježíš ukřižován
3. Jméno apoštola, který nevěřil, že Ježíš vstal z mrtvých
4. Město, kde žila Panna Maria
5. Jméno svaté maminky, která měla čtyři děti a má svátek 30. května
6. Společenství, jehož viditelnou hlavou je papež
7. Jméno apoštola, který se stal prvním papežem

Test - Seslání Ducha svatého

1. Kolikátý den po zmrtnýchvstání seslal Pán Ježíš Ducha svatého?

- A) Padesátý B) Třicátý C) Sedmý

2. Co jsou letnice ve Starém zákoně?

- A) Slavnost stánků - připomínka putování pouští B) Slavnost vyjití z egyptského otroctví C) Původně slavnost děkování za úrodu

3. Která svátost má vztah ke slavnosti Seslání Ducha svatého?

- A) Křest B) Biřmování C) Kněžské svěcení

4. Kterou svátost může udělovat pouze biskup?

- A) Biřmování B) Eucharistii C) Kněžství

5. Jaký symbol nejčastěji představuje osobu Ducha svatého?

- A) Holubice B) Svíce C) Meč

Who is who? Poznáš postavy Nového zákona?

Nechal postavit město Tiberias. Spravoval Římanům oblast zvanou Galilea. Byl zcela pohlcen touhou po moci. Rozvedl se se svou ženou a vzal si manželku svého nevlastního bratra Filipa. Uvěznil Jana Křtitele a později nařídil jeho popravu.

Doplně-
vážka:
Letnice
Test: 1A
4C 5A
2C 3B
Postava:
Herodes
Antipas

Laické sdružení svatého Dominika Jirkov

Svatá Kateřina Sienská, dominikánka

V obraze Krista a apoštolů Kateřina poznala jednotu Krista a Církve. Proto milovat Krista znamená pro ni vždy milovat i Církev, jako jeho mystické tělo.

Když povyrostla, začala se její rodina, jak to tehdy bylo obvyklé, starat o její budoucnost. Zvlášť matka ji chtěla dobře provdat. Nejstarší sestra Bonaventura ji měla přimět k tomu, aby chodila upravená a aby se účastnila společenského života. Na krátkou dobu z intenzity modlitby a rozjímání polevila, ale nemyslela vážně, že by opustila cestu s Ježíšem. Byla s ním už velice hluboko spojena. Když však sestra, která ji přemlouvala, náhle zemřela, viděla v tom Kateřina prst Boží a výzvu, že se má definitivně vzdát všeho, oč se lidé ve světě snaží.

Na radu bratra dominikána, který ji měl původně také na žádost rodiny přemlouvat k sňatku, si ustříhla vlasy a dala tím jasně najevo své zasvěcení Kristu. Ostříhanou hlavu si zahalila šátkem – matka byla zděšena.

Od té chvíle se rozpoutala ještě ostřejší válka proti vzpurné dceři. Matka se postarala, aby už Kateřině nezbyval žádný tichý koutek, aby měla pořád

Před papežem Rajmund z Kapuy a Kateřina

co dělat, takže jí byl úplně vzat všechen prostor i čas pro modlitbu. Honili ji z jedné práce do druhé jako služku. Zdoláváním překážek její opravdová odevzanost Kristu jen rostla. Rajmund z Kapuy říká, že z každého útoku ďábla nebo z každého projevu nepřátelství ze strany lidí měla jen prospěch. A ona zase jeho povzbuzovala: „Jestli Vás na Vaší cestě potká něco nového, ať štěstí, či neštěstí, stále si u sebe myslíte: ale já z toho vytluču zisk!“ „Zisk,“ jež Kateřina „vytloukala“ byl objev **vnitřní cely**.

Připravila sestra Zdislava

Historické zastaveníčko

Rudolice (**Rudelsdorf**) jsou od roku 1953 osadou obce Hora Svaté Kateřiny, od níž leží přibližně 4 km. Nacházejí se na odlesněné náhorní plošině jihozápadně od Malého Háje.

Rudolice v Horách

První zmínka o Rudolicích pochází z roku 1606. Stejně jako Malý Háj byly součástí **červenohrádeckého panství**. Původně se osada jmenovala Rudelsdorf, současné české jméno je překladem německého názvu. Přívlastek v Horách byl přidán až po začlenění obce do okresu Most (aby se rozlišily od Rudolic nad Bílinou, které jsou částí města Mostu). Na začátku 20. století se zdejší obyvatelé živili výrobou **dřevěných hraček**. Po druhé světové válce byla osada postupně opuštěna a dnes zde trvale žije jen několik obyvatel. Většina objektů slouží k rekreačním účelům. V Rudolicích se částečně zachovalo několik objektů s prvky krušnohorské lidové architektury - zejména s tzv. **sněhovými domečky**. V blízkosti Rudolic se nachází **čtyři rybníky**. Zhruba kilometr

SZ leží Rudolický rybník, dříve nazývaný Alter Teich. Napájí ho jeden z přítoků Telčského potoka. Na jižní straně rybníku je místo vhodné ke koupání, ovšem vzhledem k poloze rybníka (780 m) je zde i v létě poměrně studená voda. Ostrůvek i břehy rybníka jsou pokryty červenofialově kvetoucí vrbovkou úzkolistou.

Blízko Rudolic je skupina domků s přiléhavým názvem **V Dře** (Im Loch). Administrativně patří ke Svahové, která je ale odtud 3 km. Domků tu bývalo původně 9 a v roce 1930 žilo 28 obyvatel, dnes jsou tu jen rekreanti. Poblíž je malý rybníček. Býval tu mlýn, stoupa a tzv. Malzhaus. Po druhé světové válce vzalo všechno za své. Z rybníka V Dře jsou dvě výpusti: jedna do Telčského potoka, druhá do strouhy Töltschgraben tekoucí k jihozápadu a ústící do Nivského potoka. Strouhy sloužily údajně k oddělení kyselých vod z rašeliníšť od vod rašelinou neznečištěných.

Citát na květen:

“Zaměstnaného pokouší jeden d’ábel, zahálčivého celý pluk.”

Devotio moderna